

אוצרות הרי"ף

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף פינמו שליט"א
ראב"ד מרוקו

פרשת דברים

תורת הרי"ף
"הכוח העצום והישועה
הגדולה בקריאת ספר דברים
בשבת"

בס"ד מתחילים ספר דברים, ואומר בעל "המעשה רוקח" יש בשמיים תתקנ"ה (תשע מאות חמישים וחמש) רקיעים עד כסא הכבוד, משה רבנו לפני שנפטר ביקש מהקב"ה להיכנס לארץ והקב"ה אמר לו שלא יוכל להיכנס לארץ. מביא "המעשה רוקח" את המדרש (דב"ר יא, ח) שביקש משה רבנו מהקב"ה רבוננו של עולם דבר אחד אני מבקש ממך לפני מותי, שאפנס ויבקעו כל השערים שבשמים ותהומות ויראו שאין זולתך, שיפתחו כל שערי שמיים וכל העולם יראה את גדולתו של הקב"ה.

אומר בעל "המעשה רוקח" שמשה רבנו כתב את ספר דברים שלושים ושישה ימים לפני פטירתו ובספר דברים יש תתקנ"ה (תשע מאות חמישים וחמש) פסוקים, כאשר כל פסוק בספר דברים הוא מפתח שמשה רבנו נתן לנו להגיע עד כסא הכבוד. וידוע שהמלאך מט"ט יש לו יכולת להגיע עד שער התשע מאות, חמישים וחמשה שערים אין למלאך מט"ט מפתח ורשות להיכנס לשם ורק מי שקורא ספר דברים יכול להגיע עד כסא הכבוד לקב"ה וכך אפשר לדקדק "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע ד, יג) קחו עמכם ספר דברים שהוא תשע מאות חמישים וחמש פסוקים ושובו אל השם תגיעו עד השם בכוח של ספר דברים. בכל פעם שאדם קורא את ספר דברים זה כמו שמשה רבנו נמצא לידו ומדבר איתו ונותן לו את הכוח. וידוע שהיהודי הקדוש מפסיחא שבכל מקום שהיה הולך היה לוקח איתו ספר דברים ובכל רגע פנוי היה קורא מספר דברים, כששאלו אותו למה דוקא ספר דברים ענה להם שספר דברים זהו ספר המוסר הגדול ביותר. משה רבנו כתב את ספר דברים לא רק לאותו זמן, אלא כתב אותו לכל הדורות והכוח שלו פועל בכל הדורות.

ידעו צדיקים, שמאז שאנו קוראים את ספר דברים אנו רואים ישועות גדולות בכל עניין, כל העניין של ספר דברים התחיל מאותו יום קשה שהגענו לאותו מקום והיום אנהנו יודעים שזה יום טוב, היה יום ז' באדר פטירת משה רבנו. לא נתנו לנו להכניס אף ספר, לא סידור, כלום. אחד האנשים שהיה שם הלך לבית הכנסת והביא לנו חומש דברים. כל היום מהרגע שנכנסנו לשם מהצהרים עד הלילה ישבנו וקראנו ספר דברים פסוק פסוק בדמ"ע עות לקב"ה. אחרי כן כשהסכימו להכניס לנו שני ספרים, הביאו לנו ספר ושם כתוב מה שאומר בעל "המעשה רוקח" שבספר דברים תשע מאות חמישים וחמש פסוקים כנגד תשע מאות חמישים וחמש רקיעים שבשמיים עד שמגיעים לקב"ה. ועוד כמה סימנים שהראה לנו הקב"ה שיאשיהו המלך מצא את ספר דברים.

ב"ה מאז שהתחלנו יש כבר מאה אלף אנשים שקוראים כל שבת ספר דברים, ומהיום שהיו עשרים ושנים אלף אנשים שקוראים ספר דברים נהיה שינוי ואור וסיעתא דשמיא בעולם. רבי יואל מסאטמר אומר שכל דבר שעשרים ושניים אלף אנשים מאמינים בו ועושים אותו הוא גורם שינוי בכל עם ישראל, מתי שעשרים ושניים אלף אנשים לוקחים משהו ומקדשים אותו, הדבר הזה לאט לאט מדבק ונהיה בכל עם ישראל, בין לחיובי ובין לשלילי. אז מתי שנגיע לעשרים ושניים אלף אנשים שיקראו הכח של זה יהיה עצום ביותר.

וקיבלנו על עצמנו בלי נדר שעד ראש השנה שיהיו עוד מאה אלף איש שיקראו כל שבת וכל אחד שיגדל ויחזק את זה יהיה לו כוח וזכות לדורי דורות.

קדושת העלון ודברי התורה
יהיו להצלחת גל בן פלורנס
לשידוך נאה ומשובח ופרנסה
בשפע עצום

משולחן השבת של כבוד האדמו"ר

סעודה שנייה - פלא יועץ
ונהגו ללמוד לפני סעודת שבת מהספר "פלא יועץ" לרבנו אליעזר פאפו זצוקל אשר הבטיח ממי שאקבל טובה, אם אזכה לחזות בנועם ה' וכו' אשתדל להחזיר לו טובה", ומי לא ירצה מליץ יושר כבעל הפלא יועץ

סעודה ראשונה - לימוד אור החיים הקדוש
קבלנו על עצמנו בקהילת קודש שובה ישראל בכל ליל שבת ללמוד בספר הקדוש "אור החיים" ובכח קדושה זו יושפע שפע מרובה על הכלל ועל הפרט ורבנו האור החיים יהיה מליץ יושר בעדנו ובעד כלל עם ישראל.

חסד

חסד הוא עמוד העולם כמו שנאמר (תהלים פט ג) "עולם חסד יבנה" והוא מהדברים שאוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קימת לו לעוילם לבא.

וכללות החסד הוא שיעשה חסד בגופו ובממונו ובדבריו, וכל איש אשר בכוחו לעשות יעשה, אין חילוק בין רב למועט מצווה דאורייתא קעבד, כגון לפתוח הדלת לדופק על הדלת, וכגון להחליף מעות בפרוטות, וכגון להושיט דבר לחברו וכדומה. כמה דברים יש שהם קלים לעשות חסד עד שכמי עט זה נהנה וזה אינו חסר, ובני אדם מזלזלים בהם ולא ידעו מה שהוא חסד ומה רב טובו.

והתמה על בני אדם שנותנים כמה מעות על מצות פתיחת ההיכל או הולכת ספר תורה וכדומה, או להיות סנדק וכדומה, שאינן לא מדאורייתא ולא מדברי סופרים רק חיוב מצוה ומנהג של ישראל, ועל מצות דאורייתא שיוכלו לעשות בנקל ובלא כסף ובלא מחיר, כגון מצות גמילות חסדים ומצות כיבוד אב ואם ומצות מפני שיבה תקום והדרת פני זקן, וכדומה כהנה וכהנה,

עוברים עליהן בשאט נפש מבלי שים לב כי מצוות הנה לקיימן, ה' הטוב יכפר בעד

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל"

רבינו הקדוש חיים בן עטר פירש כמה וכמה פיי רושים על הפסוק הזה.

אחד הפירושים הוא על פי

הגמ' ביומא (דף יט) אמר רבא "ודברת במ" ולא בדברים בטלים שכל שיחתו של האדם בזה העולם ראויה שתהיה מענין התורה ולא לעסוק בדברים בטלים. ומכאן למדים שעל האדם לדבר מעניני תורה ויראת ה' ובאה התורה להודיע את גדולת משה רבנו שאלה הדברים אשר דבר משה כל הדיבור שלו לעם ישראל הוא בעניני תורה ויראה ואלה הדברים אשר דיבר מהם משה רבנו כל ימי חייו שתמיד קיים את המאמר "ודברת במ" ולא בדברים בטלים כמו שצווה ה' שדיבורנו יהיה סביב התורה הקדושה.

יהי רצון יזכנו ה' להיות דבוקים בו ובתורתו במשה רבנו ובספר דברים אמן.
שבת שלום

לא כדרך להיות רש"י
קריאת ספר דברים לח מפשטת לח את החיים!

קדשת העלון דברי התורה יהיו לעיני רוחמה בת חנה ז"ל מרים בנימין ז"ל אליס בת לאה ז"ל סימון בן וואלד ז"ל בנימין בנימין ז"ל ליאון יהודה בן סול ז"ל רבי לעזרי ויצמן ז"ל טלי עטר בת מסעדה ז"ל אמיר ויצמן בן מסעדה ז"ל

לקבלת הספר לחץ
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים G 11

אזכור, אלקות, אר אבי, וי יוק, ימאי, אוס אגליס, וי מקיטוי ספסב צרפת

כל שבוע בכל מקום בעולם

רצים להקדיש עלונים לעילוי נשמת או להצלת יקרנס? אברמות ואפקר פולון

בואו להכניס את כבוד האדמו"ר לשולחן השבת שלכם!
כל המנהיגים וההלכות של שובה ישראל בעלון אחד

באינם טיני מוכבים לל פאנוני וברייני פלמן. אין יוגר בלטון ואין יוגר ביצוד בלאו בחיית. ול און את גביון אלאוים ואת פאנוני פוזק ססר פבריי ארשין זיוו ופברות ופברקות אפכ בכנו ובראטון אגור את פאנו פכיל בייב
ובכנ צב נצבור את פרויס בקיסר אלהריב
אנוני רב גדלתי פאנוביב פאטוב, אלא פאטון ובראנווב צריכתי אריות חקיי. וא אוחיב ולא סגניז ולא לוי צצניז לא יצצניז צין וכוני, אכתי בו בורא זיוו. אלא את פאניו ובראנויו וזיוו וזיוו חקיי ואלכבב אכנוב ואלכבו וזיוו.

כתר הדושה

הצדיק הקדוש רבי
משה אהרון פינשו

די"א

- "בבואי לבית דין של מעלה אצטרך לתת דין וחשבון על מעשי. החשבון שם נוקב מאוד ויורד עד חדרי בטן, ואיך אסביר את העובדה שציבור גדול נצטער ללזותני? לכן, אני מצווה עליכם לעשות כדברי, ובלבד של להטריח את הבריות..."

השומעים נענעו בראשם, ונגבו דמעה לחה שהתעקשה לפרוץ מעיניהם...

דמעה שנתעגלה וזלגה לא בשל צער העתיד הצפוי, אלא מתוך תחושת רוממות.

הפסגה אליה מסוגל האדם להגיע חיממה אותה!

על מה חושב אותו צדיק המשתרך בקושי וכבודות,

מכין את עצמו לדרכו האחרונה, מה טורד את

מנוחתו? מה מפריע לו בהיותו מלופף ביסורים? לא להטריח את הבריות...

והדברים מפעימים!

זמן מה לאחר אותו מעשה, בשבת נחמו תשמ"ה,

לקה בארוע מוחי קשה, ומערכת הדיבור השתוקקה

לגמרי. יסוריו הלכו וגברו, וניכר היטב כי הוא מכין

את עצמו לדרכו האחרונה.

מאותו מעמד נמשכו ימי יסוריו, היסורים היו קשים ועזים, אולם, למרות הכל התאמץ ככל שביכולתו להמשיך בעבודת השם, הן בינו לבין קונו, והן בצרכי הציבור הרב שצבא על דלתות ביתו.

במאמצים רבים היה משרך דרכו לבית הכנסת,

כדי להשתתף בתפילה עם הציבור. שבת אחת,

שרך דרכו בכבודות מרובה, כאשר כל כמה פסיעות נעצר, והתיישב לנוח על כיסא אותו נשאו

ההולכים עמו. באחת התחנות שקע בהרהורים, וכשנעצר, פנה להולכים עמו ואמר:

- "האדם לא יודע את עתו, ואני, כיבוא עת פקודתי מהעולם, מצוה אני עליכם שלא תשאו את

מטתי ברגליכם אלא ברחוב זה - רחוב מימון - בו אני גר. רק כאן, דרך בית הכנסת בו התפללתי,

עד קצה הרחוב ולא יותר, מכאן ואילך שאוני

במכונית".

רבי משה אהרון השתתק, היה קשה לו לדבר,

ולא פחות מכך היה קשה לשומעים לשמוע,

אולם הרגשתם היתה כי ברצונו לומר עוד דברים,

אלא שהוא חוכך בדעתו אם להשמיעם. לאחר

המתנה קצרה, פתח שוב פיו ונימק את בקשתו

כך:

קדושת העלון ודברי התורה יהיו

להצלחת שיר בן סימון בת אסתר

ולע"נ

סול בן סימון בת בידה ז"ל

דוד בן סימון בן חנינא ז"ל

רוזת בת אסתר ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

ציון הצדיק
באשדוד

חייג ל 054-776-1090

לימוד הנועם אלימלך למוצ"ש
ע"פ הנהגת כבוד האדמו"ר

פרשת ואתחנן

"השמור לך נפשך מאד פן תשכח את הדברים
אשר ראו עיניך"

האדם צריך לילך תמיד בדכקות לחשב ברוי
ממות אל יתברך, לבחן בנפשו ובנפלאותיו
אשר רואה תמיד נסים ונפלאות ונוראים
בברואיו, וההתחלה לבא להמדרגה הזאת
צריך מתחלה לחשב בחלק הניתן לו ממעל
והוא הנפש שלו, מה היא ואיך היא פועלת
נסים ונפלאות, כמו שאמרו בגמרא (ברכות
י.) בחמשה דברים הנשמעה שוה להבורא ברוך
הוא וברוך שמו, אבל כשאין יודע את עצמו
הוא מחוסר ידיעה גם כן בבורא ברוך הוא כיון
שאפילו עצמו הוא אינו בוחן.*

וזהו "השמור לך ושמר נפשך" כי אם לא תעשה
כך "פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך"
הם רוממות הבורא ברוך הוא שאדם רואה
תמיד בעיניו הפלאות הנסים והנפלאות על כן
צריך האדם להשגיח בעצמו תמיד, וקל להבין:

לימוד תנא דבי אליהו
כמנהג כבוד האדמו"ר
במוצ"ש

הואיל וגלו ישראל היה בדעתו של הקב"ה
שלא להחזיר את ישראל עוד למקומם, עד
שעמדה רחל בתפילה לפני הקב"ה ואמרה
לפניו:

'רבונו של עולם זכור לי על שלא הקפדתי
על צרה שלי (לאה), ולא עוד אלא שעבד
בי בעלי 7 שנים ובשעת כניסתי לחופה
החליפו אותי בלאה אחותי ולא דיברתי עם
יעקב כלום כדי שלא יכיר בין קולי לקול
אחותי

והלא הדברים קל וחומר: ומה אני שאני
בשר ודם לא הקפדתי על צרה, אתה מלך
רחום וחנון האיך אתה תקפיד על עבודה
ורה שאין בה ממש שנאמר עליה: "עצביהם

מלווה מלכה

כסף וזהב מעשה ידי אדם"

מיד נתגלגלו רחמיו של הקב"ה ונשבע לה לרחל
להחזיר את בניה למקומם, שנאמר:
"קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה
על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו, כה
אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש
שכר לפעולתך נאם ה' ושבו מארץ אויב ויש
תקוה לאחריתך נאם ה' ושבו בנים לגבולם"
אל תקרי רחל אלא רוח-אל מבכה על בניה.

סיפורי הבעל שם טוב
הקדוש למוצ"ש

פעם אחת באסיפת ועד ארבע ארצות,
הפרנס, הרב הנגיד המפורסם מ' אברהם אבא
- תהה בפני ציבור הנאספים,
איך יכול להיות שאומרים שיש לבעל שם טוב
הקדוש רוח הקודש,

שהרי "אין עם הארץ חסיד"...
ולכן, שלחו מהאסיפה אנשים לקרוא לבעל
שם טוב הקדוש, והוא הגיע אליהם מיד, והרב
הנ"ל היה ראש המדברים.

הוא פנה לבעל שם טוב הקדוש ואמר לו:
לפי סדר הנהגתך נראה ששורה עליך רוח הקודש,
דש, ויש אומרים שמעלתו הוא עם הארץ,
ובכן, נשמע אם מעלתו יודע איזה דין.

באותו יום היה ראש חודש, שאל ר' אברהם
אבא את הבעל שם טוב הקדוש:
מי ששכח 'יעלה ויבוא' מה דינו?

השיב הבעל שם טוב הקדוש:
אין צורך בדין הזה, לא למעלתו ולא לי, כי אם
מעלתו ישכח לומר 'יעלה ויבוא', אפילו אם
הוא יחזור ויתפלל שוב, הוא ישכח עוד הפעם
לומר 'יעלה ויבוא'.

והנ"ל הודה ששכח לומר 'יעלה ויבוא' - גם
בפעם השניה. המשיך הבעל שם טוב הקדוש
ואמר: אני בודאי לא אשכח לומר 'יעלה ויבוא'.